

РЕШЕНИЕ

№ 29360

гр. София, 22.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 12.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6869** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 299, ал. 1, вр. с чл. 128, ал. 1, т. 7 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Производството по делото е образувано по искова молба на И. В. И. и С. В. И., с която са предявени срещу Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) обективно съединени иски за заплащане на: обезщетение за имуществени вреди общо в размер на 61 051,11 лева, причинени им от незаконно възложено премахване на част от собствената им къща, представляващо необходимата сума за ремонтни и строително монтажни работи, необходими за възстановяване на къщата във вида преди разрушението ѝ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.06.2019 г. до окончателното ѝ изплащане; обезщетение за имуществени вреди -пропуснати ползи от невъзможността им да ползват разрушената къща в периода от 08.06.2017г. до датата на предявяване на иска 07.06.2022 г., в размер на 60 041 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска-7.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане; обезщетение за имуществени вреди – стойността на отнетите им движими вещи в размер на 38 512 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане; обезщетение за имуществени вреди на ищеца И. И. – пропуснати ползи от невъзможността да продължи да работи в САЩ (пропуснато трудово възнаграждение) в общ в размер на 100 000 лева; обезщетение за неимуществени вреди на ищеца И. И. в размер на 50 000 лева, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска – 07.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и обезщетение за неимуществени вреди на ищцата С. В. в размер на 30 000 лева, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска – 07.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Твърденията на ищците в обстоятелствената част на исковата молба са, че на 23.06.2008 г. са придобили правото на собственост на едноетажна еднофамилна жилищна сграда, находяща се в [населено място], р-н С., СО, [улица], със застроена площ от 92,86 кв. м., съгласно н.а. № 76, том VII, рег. № 10106, дело № 1153/2008 г.

Твърди се, че по повод на възлагателно писмо № 3691-01-303/15.03.2016 г. на началника на ДНСК част от къщата на ищците е била разрушена. Сочи се, че с Решение № 3849/08.06.2017 г. по адм. дело № 3936/2016 г. на Административен съд - София град, възлагателно писмо № 3691-01-303/15.03.2016 г. е било отменено. Независимо от последното е била разрушена част от къщата на ищците, при това, не тази част от сградата по отношение на която има влязла в сила заповед по чл. 225 ЗУТ № РД-14-664/16.11.2005 г. на зам. началника на ДНСК.

По отношение на претенцията за имуществени вреди, основаващи се на незаконно премахване на част от сградата са описани детайлно в табличен вид.

Допълнително се посочва в исковата молба, че ищецът И. И. е претърпял имуществени вреди, представляващи разликата в получавано трудово възнаграждение от работа в САЩ и получавано такова в Р. България. Твърденията са, че на И. се е наложило да напусне добре платена работа, за да може да се занимава с администрацията в Република България във връзка с установения незаконен строеж и неговото премахване. Претендират се и имуществени вреди от двамата ищци на стойността на отнетите движими вещи. Претендират се и имуществени вреди – пропуснати ползи от невъзможността за ползване на разрушената къща.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди ищецът И. е изложил съображения, че в следствие на разрушаването на сградата се е влошило здравословното му състояние. Поставена му е била диагноза - остра стресова реакция със симптоми на високо кръвно налягане, безпокойство и упорито безсъние. Неимуществените вреди на ищцата С. И. се изразяват в безпокойство, напрежение за това, че е останала без дом, изпитва безсилие и безпомощност.

Ответникът Дирекция за национален строителен контрол е оспорила предявените обективно съединени искове по основание и по размер.

С Решение № 6635/18.06.2025 г., постановено по адм. дело № 7046/2024 г. на тричленен състав на Върховен административен съд, с което е отменено решение № 6072/22.05.2024 г., по адм. дело № 5088/2022 г. на Административен съд - София град, с което са отхвърлени като неоснователни така предявените от И. В. И. и С. В. И., от [населено място], обективно и субективно съединени искове срещу Дирекция за национален строителен контрол.

В мотивите на отменителното решение на Върховния административен съд е посочено, че съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 299, ал. 1, вр. чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК, във фактическия състав на който се включват следните елементи - наличие на принудително изпълнение с незаконен характер, като незаконният характер на принудителното изпълнение се установява по съдебен ред в производството по чл. 294 АПК, вреда и причинно-следствена връзка между първите два елемента. Посочва се, че по делото не е установено дали ищците са били уведомени в качеството им на трети лица, които са придобили собствеността на процесния имот преди влизане в сила на заповед № РД-14-664/16.11.2005 г. на зам. началника на ДНСК, за предприетото спрямо тях принудително изпълнение, както и дали административният орган е съобразил, че предприема принудителното изпълнение върху вещь, собственост на трети лица и в тази връзка съобразено ли е изпълнението с чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. С решението на Върховния административен съд са дадени указания при новото разглеждане на делото съдът да даде указания във връзка с установяване на посочените по-горе обстоятелства с оглед изясняване фактическата обстановка.

Съдът като прецени доводите на страните, събраните по делото доказателства, приема за

установена следната фактическа обстановка :

Между страните не се спори, а и от представените по делото и неоспорени писмени доказателства се установява, че съгласно н.а. № 76, том VII, рег. № 10106, дело № 1153/2008 г. ищците са станали собственици на едноетажна еднофамилна жилищна сграда, находяща се в [населено място], р-н „С.“, СО, [улица], със застроена площ от 92,86 кв. м.

Не е спорно, а и се установява, че със заповед № РД-14-664/16.11.2005 г. на зам. началника на ДНСК, на основание чл. 225 от ЗУТ е установен незаконен строеж, представляващ "Реконструкция и пристрояване на съществуваща жилищна сграда" в УПИ Х-580, 581, 582, кв. 224 по плана на местност "П.-Редута", [населено място], извършен без предвиждане в подробния устройствен план и без строителни книжа. Със същата заповед е разпоредено премахването на описания незаконен строеж.

Не е спорно, а и се установява, че заповедта на ДНСК е оставена в сила с Решение № 4315/01.04.2009 г. по адм. д. № 14303/2008г. на ВАС.

Не е спорно, а и се установява, че в изпълнение на заповед № РД-14-664/16.11.2005 г. на зам. началника на ДНСК е изготвено възлагателно писмо № 3691-01-303/15.03.2016 г., с което е разпоредено изпълнение на заповедта чрез премахване на установения за незаконен строеж в периода 04.04.2016 г. – 08.04.2016 г.

Не е спорно, а и се установява, че с определение № 3938/11.07.2016 г. по адм. дело № 3936/2016 г. на Административен съд - София град е спряно изпълнението на действията по принудителното изпълнение на заповед № РД-14-664/16.11.2005 г. на началника на ДНСК, обективирани във възлагателно писмо, изх. № 3691-01-363/15.03.2016 г. на началника на ДНСК.

Не е спорно, а и се установява, че с Решение № 3849/08.06.2017 г. по адм. дело № 3936/2016 г. на Административен съд - София град е отменено възлагателно писмо № 3691-01-303/15.03.2016 г.

Не е спорно, а и се установява, че въпреки отмяната на възлагателното писмо сградата на ищците е била разрушена.

Именно от незаконосъобразните действия на администрацията по повод принудителното изпълнение на заповедта за премахване на незаконния строеж и начина по който е било осъществено това- без да са ясни границите и пределите на незаконното строителство, което подлежи на премахване и което е било именно основание да бъде отменено като незаконосъобразно принудителното изпълнение, ищците в действителност основават претенцията си за обезщетение за вреди от незаконното изпълнение.

От заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно-психологическа експертиза се установява, че непосредствено след научаване за разрушения дом И. И. е развил адаптационно разстройство, причинено от стрес /код по МБК 10 F 43.2/, но не се установява същият да е ползвал специализирано лечение.

От показанията на свидетеля А. А.- близък приятел от детинство на ищеца И. И., се установява че още през началото на 90 те години И. емигрирал в Щ.. Къщата била закупена през 2015 г. - 2016 г., била ремонтирана от ищеца и брат му А. през този период, като имали идеята брат му да живее там, а впоследствие на стари години ищецът и съпругата му да се завърнат от САЩ и също да живеят там. Внезапно в края на м. 2016 г. ищецът го потърсил и споделил, че се намира в тежко психологическо състояние, което било продиктувано от внезапното разрушаване на къщата от ДНСК поради това, че строежът бил признат за незаконен. Ищецът бил принуден да напусне добре платена и доходна работа във финансова институция в Ню Й. на У., за да се занимава с административните процедури по повод обжалване действията на администрацията за разрушаване на къщата. Причината да го потърси за съдействие била, че свидетелят бил психолог и се занимавал с предоставянето на различни консултации в областта на психологическата

помощ.

Бил изключително депресиран и с остри тревожни симптоми, споделя че не можел да спи, бил постоянно напрегнат, измъчван от натрапчиви мисли, продиктувани от това, че не може да се справи със ситуацията, в която е изпаднал, както и че е бил принуден да напусне внезапно добре платената работа в Ню Й., която непосредствено преди това бил започнал и че с това се бил злепоставил пред работодателя си. Споделял и че се притеснявал изключително много за брат си, който също изпаднал в депресия и се страхувал да не посегне на себе си.

Свидетелят заявява и това, че когато ищецът се върнал в България нямало къде да живее и се наложило приятели и бивши съученици да го подслоняват при себе си и това му създавало допълнителни неудобства и неблагоприятни психически усещания, че е в тежест на другите. Ситуацията изключително много го изнервяла и той бил принуден да започне да приема лекарствата на брат си, въпреки че по настояване на свидетеля това не било добре да го прави и трябвало да се консултира с психиатър. Ищецът обаче категорично отказвал да стори това тъй като според неговите разбирания това щяло да му се отрази по някакъв начин неблагоприятно на социалния му статус ако се разберяло, че ползва психиатрична помощ.

Свидетелят М. В.- близък на семейството, също потвърждава в общи линии казаното от първия свидетел. Допълва че преди да разрушат къщата е ходил в нея, направило му впечатление, че тя било много хубаво ремонтирана от И. и брат му. Впоследствие тя била почти изцяло съборена, покривът бил паднал, всичко било изтърбушено и тя била невъзможна за обитаване. Ищецът при вида на състоянието ѝ след разрушаването изключително много се разстроил, същото се отнасяло и за съпругата му. Тъй като нямало къде да живеят те в продължение на около година живеели при познати и приятели и това им създавало изключително много неудобства.

От приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице СТЕ се установява, че при огледа на място, извършен от вещото лице на 29.01.2026 г. се е установило следното състояние на имота :

- Премахнати са входната врата и входното преддверие;
- Изградена е защитна облицовка от дървена конструкция по двете външни стени на дневната;
- С оглед недопускане на влага и теч. частично е ремонтиран и е обновен покрива на мястото откъде е изнасяно движимите имущество;
- Изцяло е повредено подовото отопление;
- Демонтирани са всички вътрешни врати;

Установени са от вещото лице следните щети и липси в помещенията :

- Стая 1 (обозначена под № 5 в скицата на вещото лице)- липсват: 2бр.ел. ключ за осветление и 1бр. единичен контакт ; липсва врата към стаята и към банята;
- Стая 2 (обозначена под № 4 в скицата)- липсват: 2бр. осветителни тела. като при демонтажа им е увреден и гипсокартон на тавана ок. 2кв.м.; липсва 1бр. ел. ключ за осветлението: липсват един троен контакт, един единичен контакт;
- Баня към стая 2 (не е обозначена в плана): липсват: 1бр. ръчен душ със шлаух (едноръкохватков смесител за вграждане е наличен); ъглова мивка със седяща батерия;
- Баня /обозначена под №6 в плана) : липсват: 1 бр. осветително тяло: бойлер 80л.: шкаф с тоалетна мивка: шкаф с вградено огледало с осветление; 1 бр. душ батерия с подвижен душ и стойка за душ: Тоалетната мивка и смесителната батерия към нея;
- Вътрешно антре: липсва табло за СОТ;
- Дневна с кухненски бокс: увредени са двете външни стени (унищожена е част от външната зидария от Итонг. външната фасадна топлоизолация и мазилка, а отвътре облицовката от гипсокартон); останалите вътрешни стени са за ремонт тъй като окаченото обзавеждане е било

изтръгнато, при което са откъртени мазилки и облицовки; увреден е окачен таван от гипсокартон с топлоизолация; липсва вътрешното и външното климатични тела с тръбния път между тях; липсва колектора на отоплителната инсталация; Демонтирана и повредена е вградената камина, заедно с водната риза, както и тръбната разводка към нея; Липсва вграденото в окачения таван осветление, стенни плафони, ключове и контакти; липсват двата прозореца в дневната и вратата между дневна и преддверие; Изцяло са демонтирани: кухненски шкафове с кухненската мивка и смесителната батерия към нея; повредена вътрешна ел. инсталация в дневната;

- Преддверието с размери 1.59 м. 12.70 м. е премахнато;

Въз основа на извършения оглед и материалите по делото вещото лице дава заключение, че за пълното възстановяване на къщата във вида ѝ преди разрушението през април 2016г. е необходимо извършването на комплексен ремонт. Видовете СМР и количествата са определени в количествено-съобразителната част на експертизата брутна стойност на СМР/ново строителство 2026г./ възлиза на 28 728,68 евро без ДДС при коефициент на овехтяване от 9,4453%. При това положение справедливата стойност на вредата би възлизала на 26 012,45 евро/ в левова равностойност на 50 875,93 лева/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна :

В разглеждания случай видно от изложеното в обстоятелствената част на исковата молба, исковата претенция на ищците се основа на твърдение за понесени вреди от незаконно изпълнение- иск по чл. 299, ал. 1, вр. с чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК. Предявен е иск за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконно принудително изпълнение, като в този случай отговорността е на държавата, ако административният орган по изпълнението е държавен и общината, ако органът е общински, независимо от това дали вредите са причинени виновно. Искът по чл. 299, ал. 1, вр. с чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК представлява самостоятелно исково средство за защита, разновидност на иска по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, като макар и да се разглежда по реда на глава единадесета от АПК, все пак се отличава както по своя фактически състав, така и със специалния по отношение на иска по чл. 1 от ЗОДОВ характер. Видно от съдържанието на чл. 299, ал. 1 АПК във фактическия състав на основанието на иска се включват следните елементи-наличие на принудително изпълнение с незаконен характер, което да е признато за такова с влязъл в сила акт на съда, вреда и причинно-следствена връзка между първите два елемента. Незаконният характер на акта на принудителното изпълнение се установява по съдебен ред в производството по съдебен ред в производството по чл. 294 АПК.

В разглеждания случай наличието на първата от визираните по-горе предпоставки се установява от представеното по делото решение № 3849/08.06.2017 г. по адм. дело № 3936/2016 г. на Административен съд - София град, с който е отменено възлагателно писмо № 3691-01-303/15.03.2016 г. С това решение в хода на производство по реда на чл. 294 АПК е установена незаконосъобразността на провеждането на принудително изпълнение, като така постановеното съдебно решение по силата на нормата на чл. 298, ал. 1 АПК има установително действие в отношенията между страните относно законосъобразността на изпълнението и съдът който разглежда настоящия обусловен от изхода му правен спор е обвързан и е длъжен да зачете формираната с това предходно решение на административния съд сила на пресъдено нещо.

Видно е от решаващите мотиви на цитираното съдебно решение, като основна причина да се признае незаконосъобразността на провеждането на принудителното премахване на незаконната сграда на ищците, е констатираната в това производство липса на каквото и да съответствие между описания обект на премахване в заповедта за премахване на незаконен строеж и документите, на база които е следвало да бъде извършено така възложеното с оспореното писмо премахване и което е довело до пълна незаконосъобразност на действията на органа. Установено

е че административният орган по неясен начин е възложил изпълнение, представляващо частично премахване на част от строеж на фирма-изпълнител, като е приел оферта и КСС от изпълнителя относно строително-разрушителни дейности в обекта, които не съответстват на установения незаконен строеж по заповедта. Последното обстоятелство се е доказало и от установеното реално премахване на част от строежа, която не е предмет на влязлата в сила заповед за премахване на незаконен строеж и не е установена като незаконно строителство. Това е довело на самостоятелно основание до незаконосъобразност на възложеното изпълнение, поради липсата на ясен предмет, както и че същото не може да бъде санирано от формалното съответствие на описанието на незаконния строеж в диспозитивната част на заповедта и възлагателното писмо, тъй като последното е общо и не носи конкретна информация относно предмета на разпореденото премахване. А това от своя страна е опорочило възлагателното писмо за изпълнение, поради липсата на ясен предмет и явно несъответствие с акта, чието изпълнение се възлага.

Именно въз основа на това решение, чиято сила на пресъдено нещо настоящият съд е длъжен да зачете, се установява незаконосъобразността на принудителното изпълнение, от която незаконосъобразност именно ищците извеждат и основават твърденията си да са претърпели имуществени и неимуществени вреди.

Ирелевантно поради това в случая е кога точно са били извършени фактическите действия по привеждане в изпълнение на влязлата в сила заповед за премахване № РД-14-664/16.11.2005г. на началника на ДНСК. Макар и с тази заповед да е било установено наличието на незаконно строителство, което да подлежи на премахване, действията на ответника по повод на принудителното ѝ изпълнение са предмет на отделно административно производство и същите представляват както фактически средства за изпълнение, така и самостоятелен способ за принудително изпълнение, обективиран в разглеждания случай в отмененото по реда на чл. 294 АПК възлагателно писмо. Това е така, защото макар и заповедта за премахване на незаконния строеж да е призната в отделно производство за законосъобразна, не такъв характер има последващия акт на органа по изпълнение на същата, обективиран във възлагателното писмо, с които са засегнати части от имота на ищците, които не са били незаконни и не е следвало да бъдат премахвани и в това именно се състои незаконосъобразността на последващите правни, а не фактически, действия на ответника по привеждането на заповедта в изпълнение. За тях административният орган, осъществил изпълнението, на общо основание самостоятелно следва да носи отговорност за вреди, независимо от законосъобразността на заповедта на началника на ДНСК, с която е установено наличието и подлежащо на премахване незаконно строителство.

Ирелевантно е за отговорността на ответника обстоятелството, че премахването на незаконния строеж е започнало още преди оспорването на възлагателното писмо. Както се посочи по-горе, възлагателното писмо представлява само етап от принудителното изпълнение на заповедта, то обективира определени правни и фактически действия на органа по принудителното премахване на строежа, като без значение е кога то е започнало - преди или след издаването на акта, стига провежданото въз основа на него принудително премахване да е било признато за незаконно, както е и в случая.

Ирелевантно за настоящия правен спор се явява и обстоятелството дали ищците са били участници в предходното производство по оспорване заповедта за премахване на незаконно строителство, както и кога точно са придобили правото на собственост върху подлежащия на премахване недвижим имот. Това е така, защото те са обвързани от установителното действие на акта, с който е признато наличието на незаконно строителство, този акт е противопоставим на правата им на собственици и те не могат да възразяват срещу него под предлог, че не са участвали

в производството по установяване на незаконно строителство, ако са придобили правата си след този момент.

По изложените по-горе съображения настоящият състав на съда намира, че е налице първата от визираните по-горе предпоставки- наличието на незаконосъобразно проведено принудително изпълнение, от което те са претърпели определени имуществени и неимуществени вреди.

По отношение на следващия основен спорен въпрос- за наличието на претърпяна вреда, причината й връзка с причинения деликт и нейният размер, по отношение на претенцията за имуществени вреди съдът е обвързан от експертните изводи на вещото лице А. А.. Видно е от приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице, че при извършения оглед на имота експертът е констатирал, че към настоящия момент състоянието му вследствие на незаконосъобразните действия на ответника е такова, че имотът изобщо не бъде ползван по предназначението за което е отреден. Увредени и напълно унищожени са двете външни стени, значителна част от тавана липсва, както и входното предверие с размери 1.59 м. 12.70 м. е изцяло премахнато. Вътрешните стени на сградата, както и таваните на помещенията също са значително увредени поради изтръгването на окачените тавани и движимите вещи, които са се намирали по стените. В резултат на това изводът на вещото лице, подкрепен и от показанията на разпитаните двама свидетели, че обитаването на жилището в състоянието в което се намира понастоящем е напълно невъзможно.

Според експертното заключение на вещото лице стойността на строително-ремонтните работи, които следва да бъдат извършени, за да бъде приведено жилището в състояние годно за обитаване, намалени със съответния коефициент за овехтяване, възлиза на сумата от **31 214,94 евро** с ДДС (в левовата равностойност на 61 051,11 лева) и в този размер искът за имуществени вреди, предявен от двамата ищци, съдът намира за основателен. На ищците следва да бъде присъдена и законната лихва от предявяването на исковата молба, считано от 07.06.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

Неоснователни са претенциите на ищците за заплащане на обезщетение за имуществени вреди-равностойността на отнетите при принудителното изпълнение движими вещи. На първо място, не се ангажираха по делото годни доказателства за съществуването на тези движими вещи, респ. че те действително са се намирали в имота при принудителното премахване на незаконния строеж. Свидетелските показания на свидетелите А. А. и М. В., в тази им част са прекалено общо, лишени са от всякаква конкретика какво точно движимо имущество се е намирало в сградата при нейното разрушаване, поради което и не следва да бъдат кредитирани. При това положение не може при липсата на писмени данни за собствеността и стойността на притежаваните от ищците движими вещи единствено на базата на декларираното от ищеца съдът да присъди обезщетение за тяхното повреждане или отнемане. Още повече, че според признанието на самия ищец част от движимите вещи при премахването на незаконното строителство са били струпани в кашони и са били прибрани за отговорно пазене от общинската администрация.

Неоснователен е искът за имуществени вреди, предявен само от ищеца И. И. – за пропуснати ползи от невъзможността да продължи да работи в САЩ (пропуснато трудово възнаграждение) в общ размер на 100 000 лева. Възможността да напусне високо платена работа в Ню Й. заради необходимостта да се занимава лично с административните процедури по оспорване на принудителното изпълнение представлява въпрос на личен избор на ищеца. За това той е могъл да ползва отпуск, а поради невъзможност поради една или друга причина да ползва такъв, е можел да упълномощи друго лице да го представлява, в т. ч. и адвокат, нещо което той е сторил и впоследствие в производството по повод отмяната на писмото за възлагане. Освен това по неговите собствени признания, брат му също се е занимавал с уреждането на тези въпроси. Ако

той е считал, че брат му или упълномощеният от тях адвокат не могат да се справят самостоятелно с решаването на тези въпроси, което да налага личното присъствие на ищеца в България, то това е въпрос на негов личен избор и последствията от този избор, в т.ч и спестяването на определени финансови приходи от напускане на високоплатената му работа на У., са си за негова сметка. Налице е липса на установена причинна връзка между деликтното поведение на ответника и твърдения вредоносен резултат, поради което и искът за имуществени вреди, съизмерим с пропуснатите ползи от неполучено трудово възнаграждение се явява неоснователен.

Неоснователен е иска за имуществени вреди за обезщетение за имуществени вреди -пропуснати ползи от невъзможността им да ползват разрушената къща през периода от 08.06.2017 г. до датата на предявяване на иска 07.06.2022 г., в размер на 60 041 лева. Тази сума обаче е съизмерима със средния пазарен наем на жилището, който ищците биха получили ако бяха решили да го отдават по наем. Ищците не основават твърденията си на това обстоятелство, а на невъзможността да го ползват и да живеят там поради състоянието в което е приведено жилището вследствие на действията на ответника по провеждане на незаконното принудително изпълнение. При тези фактически твърдения, представляващи основанието на иска им, вредата би се съизмерявала със стойността на средния пазарен наем за друго подобно жилище, в което те биха били принудени да живеят за времето за което са били лишени от възможността да ползват жилището си.

По претенцията на ищеца И. В. И. за неимуществени вреди съдът намира следното :

По отношение на основния спорен въпрос- за размера на претендираните неимуществени вреди и причинната връзка с твърдения деликт, настоящият състав на съда намира, че следва да съобрази константната съдебна практика, в т.ч и на ВКС при други аналогични хипотези, като напр. отговорност по ЗОДОВ при хипотези на незаконно обвинение/ напр. Решение № 991/06 г., решение № 427 от 16.06.2010 г. по гр. д. № 273/2009 г., Г. К., III Г. О. на ВКС/, че обосновано и логично е пострадалото лице да е търпяло негативни емоции от този факт, да е изпитвало притеснения и опасения от самото внезапно узнаване на тази вест. Още повече следва да се държи сметка и за обстоятелствата при които ищецът е узнал за това- внезапно и току що започнал работа в престижна финансова институция в САЩ. За да се определи обаче конкретния обем на понесени вреди, респ. размера на дължимата обезвреда, е необходимо да се преценят група фактори, като преди всичко в разглеждания случай това е въздействието върху психоемоционалното състояние и здравословният статус на лицето.

При прилагане на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД следва да бъдат преценени всички конкретно установени обстоятелства, имащи значение за определяне на справедливия размер: вида и характера на увреждането, механизма на настъпване на увреждането, характера и интензитета на търпените болки и страдания, степента на засягане на нормалния живот на пострадалото лице в битов, социален, емоционален план, включително с оглед възрастта и семейните, професионални и социални задължения на лицето, продължителността на възстановителния период, наличие на трайни последици и пр.

В разглеждания случай в хода на делото безспорно се установява, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, свързани с действията на ответника по принудителното премахване на незаконното строителство. От събраните доказателства (показанията на свидетелите А. и В.), както и от заключението на приетата и неоспорена от страните СПЕ, е видно, че ищецът И. И. се е чувствал изключително зле след вестта за разрушаването на жилището, изживял е силен стрес, притеснения, безпокойство, които са били продиктувани не само от унищожаването на единственото му жилище на територията на Р. България, но и фактът на емоционалната му обвързаност с жилището и вещите намиращи се в него, напомнящи му на неговите починали

близки роднини. Както се установява от свидетелските показания и от експертното заключение на вещото лице през този период ищецът се е намирал в постоянно състояние на изнервеност, напрегнатост, тревожност, безпокойство, подтиснатост, несигурност, лош сън, нарушаване на нормалния живот и липса на желание за поддържане на социални контакти.

В обобщение на горното следва извод, че получените и търпените психологически и емоционални страдания и неудобства на ищеца И. И. търпени от него във времето след събарянето на жилището се намират в причинно-следствена връзка с претърпения инцидент, както и че те са повлияли съществено и изключително негативно на физическото здраве и емоционалното състояние на ищеца, поради което и съдът намира, че сумата **12 810 евро** (съответстващи на 25 000 лева) е напълно достатъчна да репарира, съобразно правилото на чл. 52 ЗЗД претърпените от него неимуществени вреди. Като определящо за преценката за по-нисък размер на обезщетението от претендирания размер следва да бъде отчетено обстоятелството, че ищецът все пак не се е наложило да ползва психиатрична помощ, както и че състоянието му към настоящият момент вече е напълно възстановено.

На ищеца следва да бъде присъдена и законната лихва върху същата сума от предявяването на исковата молба- 07.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. За разликата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Като недоказан следва да бъде отхвърлен предявеният от ищеца С. В. И. иск за неимуществени вреди в размер на сумата от 30 000 лева, тъй като по делото не се ангажираха каквито и да било доказателства за интензитета и тежестта на претърпените от нея болки, страдания и неудобства вследствие незаконното принудително изпълнение. Събраните по делото гласни доказателства, както и заключението на вещото лице са в посока изцяло на претърпените от съпруга ѝ негативни преживявания, като данни за такива неудобства по делото по отношение на нея липсват. Освен това, както се посочи по-горе, загубата на жилището е свързано освен с друго и това е с особената емоционална и сантиментална значимост което съпругът ѝ е придавал на жилището, а такива сантиментални чувства и емоции по отношение на нея като за един по начало страничен за фамилията човек не би могло да се предполагат, а същите предполагат да бъдат установени. По изложените съображения предявеният от нея иск за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен.

Воден от гореизложеното Административен съд - София град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол, [населено място], [улица] да заплати на И. В. И., ЕГН [ЕГН], и С. В. И., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 299, ал. 1, вр. с чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК сумата от **31 214,94 евро**, представляваща имуществени вреди от незаконно принудително изпълнение, ведно със законната лихва от 07.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол, [населено място], [улица], да заплати на И. В. И., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 299, ал. 1, вр. с чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК сумата от **12 810 евро**, представляваща неимуществени вреди от незаконно принудително изпълнение, ведно със законната лихва от 07.06.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска за разликата до пълния предявен размер.

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. В. И., ЕГН [ЕГН] и С. В. И., ЕГН [ЕГН], срещу Дирекция за национален строителен контрол, [населено място], [улица] искове с правно основание чл. 299,

ал. 1, вр. с чл. 128, ал. 1, т. 7 АПК за обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи от невъзможността им да ползват разрушената къща в периода от 08.06.2017 г. до датата на предявяване на иска 07.06.2022 г., в размер на 60 041 лева; за обезщетение за имуществени вреди – стойността на отнетите им движими вещи в размер на 38 512 лева; за обезщетение за имуществени вреди на ищеца И. И. – пропуснати ползи от невъзможността да продължи да работи в САЩ (пропуснато трудово възнаграждение) в общ в размер на 100 000 лева и за обезщетение за неимуществени вреди на ищцата С. В. в размер на 30 000 лева, като неоснователни.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :